

22120009

ALBANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
ALBANAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
ALBANÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Shkruaj një koment mbi **një** nga dy pjesët që vijojnë.

1.

Ajo e urrente vjeshten. Jo se vjeshta i sillte ndonjë ndjenje te vecante, perkundrazi. E urrente se nuk i sillte pothuajse asgjë, pervec nje boshlleku te kobshem. Vjeshta vetem e perkedhelte me vetmine e saj, e puthte me buzet e ftohta prej vejushe. U afrua prane klubit te famshem te atij qyteti provincial dhe befas tymi qe ishte aty brenda i kujtoi se nuk kishte asnje cigare. Zhurma
5 qe behej atje po e terhiqte si nje magnet i fuqishem. U fut ne klub me hapin e saj te sigurte qe i bente burrat te ndiheshin te pasigurte. Sapo hyri, ndju se zhurma u fashit ngadale si nje gjarper qe donte te fshihej poshte tavolinave te mbushura me gota, tavlla duhani, bishta cigaresh, madje edhe domino qe preheshin si te vdekura mbi to. E ndjeu se te gjithë syte e atyre burrave ishin ngulur mbi te. Dikush e pershendeti, dikush terhoqi nje karrige dhe e ftoi per t'u ulur, kurse nje tjetër qe
10 mbante nje rreth floriri ne gisht e shikonte vjedhurazi duke lakmuar bukurine e saj.

Baristi i ofroi nje gote martini duke i bere me shenje nga nje tavoline ku ishin ulur dy burra. Njerin e njihte, e kishte patur dikur shok klase. Kishte qene nje nga ato dashurite e saj fluturake kur ishte ndjere e rritur per te bere gjithcka qe i pelqente. Ajo kapi goten pa medyshje dhe u nis drejt tyre. Ne goje iu formua si gjithmone ajo buzeqeshje qe i vriste te tjeret pak nga pak si nje ilac
15 gjumendjelles.

– Eja Medea, te te prezantoj me nje mikun tim dhe banorin e ri te qytetit tone, – foli Landi duke tundur koken si me tallje. Medea ia nguli syte te porsaardhurit sikur donte ta lante ne syte e saj. Ai ishte nje djale rreth moshes se saj me nje fytyre te hequr sikur t'ia kishte kapur njeri nga poshte, Ai levizte gishtat ngadale mbi tavoline dhe asaj i shkoi ne mendje se ishte ndonje pianist
20 i mbaruar.

– Kjo eshte nje mikja ime e femijerise, Medea. Ne keto momente te eshet afruar gjeja me e bukur e qytetit tone. Kurse ky eshte Arnest Begaj, shoku im i fakultetit, shkrimtar i degjuar tani, – foli perseri Landi kur vuri re se ajo kishte mbetur me goten ne dore si e ngrire. Fjala shkrimtar e habitit Medean. Donte te ishte e kendshme para nje shkrimtari. Po ai nuk i dukej si shkrimtar.
25 Po si ishte? As si te tjeret nuk ishte. As si ata burra ne ate klub qe po e veshtronin me epshe. Ai kishte nje veshtrim te qete, te mbytur diku ne trishtim te bute, por paksa te ftohte.

– Jam i lumtur te njoh nje grua kaq te bukur si ju Medea! Kjo do te thote se ne shkrimtaret nuk fantazojme kot kur pershkruajme bukurine femerore, – foli Arnesti duke shkoqitur fjalet, sikur te ishin rruaza te vendosura mbi qafen e saj. Ajo u skuq. Kishte vite
30 pa u skuqur, madje ne kujtesen e saj sikur nuk ishte rendur asnje gje ne lidhje me kete fjale. Nuk dinte si te sillej, si te fliste. Ishte hera e pare qe ndodhej para nje klase te tille intelektualesh. Kishte njohur zyrtare nga te gjitha llojet: skuther, ulkonja e ujqer, por kurre nuk kishte takuar nje shkrimtar.

– Kenaqsia eshte imja, – foli ajo me ze te ulet, pastaj u ul ne karrige. Nuk ndihej rehat.
35 I dukej vetja se ishte aq e rende se ai vend ku ishte ulur do te thyhej me dysh. Ngjyra e martinit iu duk si gjaku i saj i perzier me aventurat e vrullshme qe kishte kaluar gjate viteve te mbetura ne rrejetat e te kaluares.

– Perse keni ardhur ne qytetin tone tani qe sezoni i plazhit ka mbaruar? – i tha ajo pa ia hequr syte. Ai buzeqeshi. Ne mendje i vinin si ushtare te gjithë personazhet qe kishte krijuar,
40 por asnje me bukurine e kesaj femre. Medea! Ku e kishte degjuar kete emer?! Vinte nga lashtesia apo nga modernizimi, nga pallate mbreterish apo nga gradaciela qe synojne qiejt, ishte yll hollivudi apo princeshe qe synon lumturine, ishte djall apo engjell, ishte cope deti apo qielli?!

– Mendoj qe ngjarjet e librit tim do te zhvillohen ketu ne Sarande, por nuk e njihja si qytet. Keshtu une gjate ketyre diteve do mundohem te njoh cdo cope toke e cdo pike uji te qytetit tuaj!

45 – Eshte e veshtire te njohesh nje qytet. Edhe per ne qe jetojme prej kaq kohesh ketu, ka dicka qe na duket e re, megjithese jemi munduar t’i veshim cdo vendi nje histori te vecante, nje cope jete nga ana jone. Ja, per shembull, detin qe kemi atje tutje me nje vizite do ta njohesh, por ai mban kaq shume mistere sa ti nuk mund t’i imagjinosh.

Brunilda Zllami, *Labirintet e Medeas* (2007)

2.

Rrugët e jetës

Ec ngadalë,
pa u kthyer prapa.
Lum fjalësh më rrethojnë,
e unë eci...

5 Ec si e çmendur,
nga frika se ndonjë stuhi më rrëmben.
Shpirtin tim i cili,
rreh fort.

Cfarë janë këto?!
10 Cfarë janë këto që më ngjiten pas?
Eci dhe ndjej të thirrurat e shpirtit,
që vuan...
Unë vazhdoj të eci...
... duke parë se si gjatë jetës,
15 dhunohet fjala liri.

I mjeri realitet, largohu!
Zhduku, fshihu diku tjetër...
Eci në këtë rrugë dhe vrapoj pa mbarim.
Në rrugë degjohen ulërima.
20 “Ndal!” Një tabelë rrugore shkruan,
“Rrugë e lirë”.

Pamela Seitai, *Rrugë* (2009)